

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2025	Κυρ. Ε' τοῦ Ματθαίου (Ματθ. 8,28 - 9,1) 5 Ἰουλίου 2026	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἵπάρχει Θεός;

Δὲν ὑπάρχει κόλασι, δὲν ὑπάρχει Θεός!... Ποιός τὰ λέει αὐτά, ἀγαπητοί μου; Οἱ ἄπιστοι καὶ ἄθεοι. Γι' αὐτοὺς ἀρμόζει τὸ τοῦ Δαυὶδ «**Εἶπεν ἄφρων ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ· οὐκ ἔστι Θεός**» (Ψαλμ. 52,2)· δηλαδή, μόνο ἄνθρωπος ποὺ ἔχασε τὰ λογικά του μπορεῖ νὰ πῆ, Δὲν ὑπάρχει Θεός.

Ἐὰν καμμιά φορὰ συναντήσετε ἄθεο, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ κάνετε μακρὲς συζητήσεις γιὰ νὰ τὸν πείσετε· κάντε του μερικὲς ἀπλὲς ἐρωτήσεις. Ρωτήστε τον· τὸ σπίτι ποὺ κάθεται χτίστηκε χωρὶς χτίστη; τὸ ρολοῖ ποὺ ἔχει στὸ χέρι του φύτρωσε ἔτσι χωρὶς νὰ τὸ κατασκευάση τεχνίτης; τὸ ροῦχο ποὺ φοράει ἔγινε χωρὶς ράφτη; Ἐὰν μὲ πείσης, πέστε του, ὅτι τὸ σπίτι σου, τὸ ρολοῖ σου, τὸ ροῦχο σου ἔγιναν μόνα τους, τότε θὰ δεχτῶ, ὅτι καὶ τὸ σπίτι τὸ μεγάλο, τὸ τεράστιο σπίτι ποὺ λέγεται σύμπαν, ἔγινε χωρὶς **Δημιουργό**. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος λέει· «**Πᾶς οἶκος κατασκευάζεται ὑπὸ τινος, ὁ δὲ τὰ πάντα κατασκευάσας Θεός**»· κάθε σπιτι ἔχει τὸν κατασκευαστή του, καὶ **αὐτὸς ποὺ κατασκεύασε** τὰ σύμπαντα εἶνε ὁ Θεός (Ἐβρ. 3,4).

Κοντὰ σ' αὐτὴν καὶ σ' ἄλλες ἀποδείξεις, ποὺ μπορεῖ κανεὶς ν' ἀναφέρῃ (ψυχολογικές, φιλοσοφικές, ἱστορικές), ἐγὼ θεωρῶ ἰσχυρὴ ἀπόδειξι τῆς ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ – ποιό; Τὸ ὅτι, ἂν δὲν ὑπῆρχε ἕνας ἀνώτατος νοῦς ποὺ κυβερνᾷ τὸ σύμπαν, τότε ὁ κόσμος αὐτὸς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ σταθῆ. Γιατὶ ὅπως μιὰ μηχανὴ δὲν μπορεῖ νὰ λειτουργήσῃ ἐὰν δὲν ὑπάρχη ἀπὸ πάνω της ὁ μηχανικός ποὺ τὴ ρυθμίζει, ἔτσι κι ὁ κόσμος αὐτὸς ἐὰν δὲν ὑπῆρχε ὁ οὐράνιος ρυθμιστής, ὁ **προνοητὴς ποὺ τὸν κατευθύνει**.

Ἄλλὰ δὲν εἶνε μόνο αὐτὴ ἡ ἀπόδειξις· εἶνε καὶ ἡ ἄλλη. Ἐὰν δὲν ὑπῆρχε Θεός, δὲν θὰ μποροῦσε ὁ **κόσμος** νὰ σταθῆ οὔτε δευτερόλεπτο, γιατί ...**κινδυνεύει!** Ἀπὸ τί; ἀπὸ σεισμό, φωτιά, πλημμύρα, καταποντισμό, ἠφαίστεια...; Ναὶ κινδυνεύει κι ἀπ' αὐτά, **ἀπὸ τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως**. Διότι ποιός ἄλλος κυβερνᾷ τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως; Ὅπως τὸ ἄλογο τὸ κρατᾷ ὁ καβαλά-

ρης μὲ τὸ καπίστρι καὶ τὸ αὐτοκίνητο τὸ κυβερνᾷ ὁ ὁδηγὸς μὲ τὸ βολάν, εἰδάλλως μπορεῖ νὰ πέσουν σὲ γκρεμό, κατὰ παρόμοιο τρόπο καὶ αὐτὴ τὴν ἄλογο φύσι, τὰ στοιχεῖα αὐτά, τὰ κυβερνᾷ μὲ τὰ δικά του βολάν καὶ τὰ δικά του καπίστρια ὁ **μεγάλος κυβερνήτης**, ὁ Θεός.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὸν κίνδυνο αὐτὸν ὑπάρχει καὶ ἄλλος κίνδυνος πολὺ χειρότερος. Ποιός; Ἐὰν τὸν πῶ, κάποιος θὰ πῆ· –Δὲ βαριέσαι· δὲν ἔχεις τίποτ' ἄλλο νὰ πῆς; τώρα στὸν αἰῶνα αὐτὸν θὰ μᾶς φοβερίσῃ μὲ μπαμποῦλες καὶ σκιάχτρα;... Μακάρι, ἀγαπητοί μου, νὰ ἦταν σκιάχτρο, νὰ ἦταν μπαμπούλας, νὰ ἦταν φάσμα· μὰ εἶνε μιὰ πραγματικότης. Λέω λοιπόν, ὅτι ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος ποὺ διατρέχει τὸ σύμπαν εἶνε ἀπὸ κάποια πονηρὴ δύναμι, ἀόρατη φοβερὴ καὶ τρομερὴ δύναμι, ποὺ σὰν τὴν ἀράχνη ἀπλώνει τὸ δίκτυ της παντοῦ, κ' ἔχει τόση κακία καὶ τόσο μῖσος, ποὺ ἂν μποροῦσε θὰ κατέστρεφε ὁλόκληρο τὸν κόσμο. Ποιὰ εἶν' αὐτή; Εἶνε ὁ **σατανᾶς, ὁ διάβολος**. Καὶ ἀκριβῶς ὅποιος θέλει νὰ δῆ τί ἐστὶ διάβολος, τί δύναμι ἔχει καὶ τί κακὸ καὶ τί συμφορὰ μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ, ἄς τεντώσῃ τὸ αὐτί του ν' ἀκούσῃ τί εἶπε σήμερα τὸ εὐαγγέλιο. Ὅλο τὸ ἱερὸ κείμενο ἀπ' τὴν ἀρχὴ μέχρι τὸ τέλος ὁμιλεῖ περὶ δαιμόνων καὶ δαιμονισμένων. Τί λέει· ὅτι ὁ διάβολος μπορεῖ νὰ κἀν κακὸ. Ποῦ; Σὲ ἀνθρώπους καὶ σὲ ζῶα.

Σ' ἕνα βουνό, ἀγαπητοί μου, κάθε μέρα ἔβοσκαν **χοῖροι**. Πόσοι ἦταν; Κοπάδι ὁλόκληρο, «περίπου δυὸ χιλιάδες» λέει ἕνας εὐαγγελιστής (Μάρκ. 5,13)· «λεγεῶν», ὁλόκληρη ῥωμαϊκὴ μερραρχία, λέει ἄλλος εὐαγγελιστής (Λουκ. 5,9). Ἄλλὰ μιὰ μέρα αὐτὰ τὰ ζωντανά, ἐκεῖ ποὺ ἔτρωγαν ἦσυχά τὰ βελανίδια τους, ξαφνικὰ σηκώθηκαν ὄρθια, ἄρχισαν νὰ γρυλίζουν, ὠρμησαν σὰν λυσσασμένα σ' ἕνα γκρεμό, καὶ ἀπὸ ἑκεῖ ἔπεσαν ὅλα μέσα στὴ λίμνη· σὲ λίγο τὰ νερὰ γέμισαν ἀπὸ πτώματα - κουφάρια τῶν χοίρων.

Τί ἔπαθαν; Ἐμένα ρωτᾶτε; ρωτήστε τὸ εὐ-

αγγέλιο. Ἐπαθαν δαιμονισμό, **δαιμονοπληξία**. Ὅπως ὑπάρχει ἠλεκτροπληξία, ἔτσι ὑπάρχει καὶ δαιμονοπληξία. Καὶ ποῦ βρεθήκαν τὰ δαιμόνια ἐκεῖ στὸ βουνό; Τὰ δαιμόνια πᾶνε παντοῦ.

Τὸ εὐαγγέλιο λέει, ὅτι βγήκαν ἀπὸ δύο ἀνθρώπους καὶ μπήκαν στοὺς χοίρους. Ἦταν **δύο νέοι** πού, ἐνῶ προηγουμένως ἦταν παιδιὰ καλὰ, ὑπάκουα καὶ ἐργατικά, σὲ μιὰ «κακιὰ ὥρα» πού λέει ὁ κόσμος μὲ τὴν ἀπλή του πίστι, ἄλλαξαν. Δὲν ὑπήκουαν πιά, ἀγρίεψαν, ἔγιναν ἀδιάντροποι, ἀσεβεῖς, βλάσφημοι, ἐπιθετικοί, ἐπικίνδυνοι, φόβος καὶ τρόμος τῆς περιοχῆς. Γύριζαν γυμνοὶ χωρὶς ντροπή, πετοῦσαν κοτρώνια στοὺς ἀνθρώπους, κοιμόντουσαν μέσ' στὰ μνήματα. Κι ἀπέκτησαν τέτοια δύναμι πού, ἐνῶ τοὺς ἔδεναν μὲ σχοινιά καὶ ἀλυσίδες, αὐτοὶ τὶς ἔσπαζαν σὰν νὰ ἦταν κλωστές. Τὸ ἴδιο δὲν συμβαίνει καὶ τώρα στὴν Κεφαλονιά, στὸν Ἄγιο Γεράσιμο; Ποῦ βρέθηκε αὐτὴ ἡ δύναμι; Ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι· ὑπάρχει αὐτὴ ἡ ἀόρατη πονηρὴ δύναμις πού ἀπειλεῖ τὸν κόσμον.

Πῶς ἄλλαξαν τότε ἐκεῖνα τὰ παιδιὰ; Πῶς ἀλλάζει καὶ σήμερα τὸ μικρὸ παιδί, τὸ ἀγγελουδί πού εἶχες χθὲς στὴν ἀγκαλιά σου καὶ τὸ στόλιζες μὲ χίλια δυὸ γλυκὰ ὀνόματα, καὶ τώρα ἔγινε ἀσύδοτος, σπάει τὸ κεφάλι τοῦ πατέρα, βλαστημᾷ τὴν πατρίδα, καταπατεῖ τὰ πάντα, καὶ γίνεται τρομοκράτης. Ἡ ἐξήγησι πού δίνει τὸ εὐαγγέλιο εἶνε, ὅτι **μπήκε μέσα του δαιμόνιο**. Σὲ δέντρο πού εἶνε στέρεο δὲν τρυπώνουν μέσα σκουλήκια· ὅπου ὅμως ὑπάρχει κουφάλα, ἐκεῖ μπαίνουν οἱ σφίγγες, κάνουν σφιγγοφωλιές καὶ δὲν τολμᾶς νὰ πλησιάσης· ἔτσι μέσ' στὶς «κουφάλες» τοῦ ψυχικοῦ κόσμου στήνουν σφιγγοφωλιές τὰ δαιμόνια, καὶ ἐκείνους τοὺς ἡσυχούς ἀνθρώπους, ἐκεῖνα τὰ ἀρνάκια τοῦ Χριστοῦ, τὰ κάνουν λύκους καὶ τρομοκράτες.

Παρ' ὅλη ὅμως τὴν ἀγριότητα τὰ δαιμόνια, ὅπως βλέπουμε στὸ εὐαγγέλιο, **δὲν τολμοῦν νὰ ποῦν ὑβριστικὸ ἢ βλάσφημο λόγο** στὸ Χριστό. «*Τί ἡμῖν καὶ σοί, Ἰησοῦ υἱέ τοῦ Θεοῦ*», λένε τρέμοντας, «*ἦλθες ὧδε πρὸ καιροῦ βασανίσαι ἡμᾶς;*» (Ματθ. 8,29). Ἐσὺ λοιπόν, πού ἀνοίγεις τὸ βρωμερό σου στόμα καὶ βλαστημᾶς τὸ Χριστό, τὴν Παναγιά καὶ τοὺς ἁγίους, εἶσαι χειρότερος ἀπὸ τὸ διάβολο. Γιατί ὁ διάβολος ὅλα τ' ἁμαρτήματα τὰ κάνει, ἕνα ἁμάρτημα δὲν τὸ κάνει· δὲν βλαστημᾷ τὸ Θεό.

Ἄκου πῶς μιᾶνε οἱ δαίμονες· «*Ἦλθες ὧδε πρὸ καιροῦ βασανίσαι ἡμᾶς;*»! Γνωρίζουν, ὅτι ἡ κακία τους θὰ λάβῃ τέλος, **ἀναγνωρίζουν τὴν ἐξουσία τοῦ Χριστοῦ** καὶ κατὰ ἕνα τρόπο τοῦ ζητοῦν παράτασι. Δὲν ἤρθε ἀκόμη, λένε, ἡ ὥρα μας νὰ τιμωρηθοῦμε. Σὰν τὸν κακοῦρ-

γο, πού ζητάει στὸ δικαστήριο ἀναβολὴ τῆς δίκης, νὰ κερδίση χρόνο καὶ νὰ μὴ φτάσῃ ἡ ὥρα τῆς ἐκτελέσεώς του.

Κ' ἐπειδὴ τὰ δαιμόνια δὲν μποροῦν νὰ σταθοῦν λεπτὸ χωρὶς νὰ κάνουν κακὸ σὲ κάποιον, ἔστω καὶ σὲ ζῶο ἂν ὄχι σὲ ἄνθρωπο, λένε· Κάπου πρέπει νὰ πᾶμε· ἀφοῦ μᾶς κάνεις βιαιὰ ἔξωσι ἀπὸ τοὺς δύο ἀνθρώπους ὅπου εἴχαμε φωλιάσει, σὲ παρακαλοῦμε, δὸς μας σπῆτι νὰ μείνουμε, δὸς μας τὸ δικαίωμα νὰ πᾶμε στοὺς χοίρους. Καὶ ὁ Κύριος τοὺς δίνει τὴν ἄδεια. «*Ἐπάγετε*», νὰ πᾶτε, λέει. Καὶ ἀπ' ἐδῶ τί μαθαίνουμε· ὅτι, ἂν δὲν ἐγκρίνη καὶ δὲν παραχωρήσῃ ὁ Θεός, τίποτε δὲν μποροῦν νὰ κάνουν οἱ δαίμονες· **χωρὶς τὴν ἄδειά του εἶνε δέσμοι**, οὔτε κἂν τὰ ζῶα δὲν μποροῦν νὰ πειράξουν, πόσο μᾶλλον τοὺς ἀνθρώπους!

Ὁ Κύριος **ἐπέτρεψε τὴν τιμωρία αὐτὴ δικάως**, γιατί αὐτοὶ πού ἔτρεφαν τοὺς χοίρους ἔκαναν παράνομο ἐμπόριο· καὶ τὰ ἁμαρτωλὰ ἐμπόρια ὁ Θεὸς δὲν τὰ θέλει. Μέσα σὲ λίγα λεπτὰ σκορπίστηκε ἡ παράνομη περιουσία· «*τ' ἀνεμομαζέματα διαβολοσκορπίσματα*». Ἔτσι θὰ ῥθῃ μέρα, πού κάθε ἀτιμία θὰ τιμωρηθῇ.

Ἔχε πίστι στὸ Θεὸ καὶ κάθισε στὸ φτωχὸ καλυβάκι σου πού ἔνε εὐλογημένο· τὸ ἔχτισε ὁ πατέρας σου ἢ ἐσὺ ὁ ἴδιος μὲ τὸν ἰδρώτα σου, κ' εἶνε παλάτι, ἐνῶ τὰ σπίτια τὰ μεγάλα, πού χτίστηκαν μὲ ἀτιμίες καὶ κομπίνες καὶ κλεψιές, θὰ γίνουν σκορποχώρι, ὅπως σκορποχώρι ἔγινε ἡ ἄνομη περιουσία τῆς ἀγέλης.

* * *

Ὅλο τὸ εὐαγγέλιο, ἀγαπητοί μου, τί κηρύττει; τὴν ὕπαρξι τοῦ Θεοῦ. Γιατὶ φοβερὰ εἶνε τὰ διάφορα ἄλλα κακὰ καὶ φοβερώτερο ἀπ' ὅλα ὁ σατανᾶς, ἀλλὰ πιὸ ἰσχυρὸς κι ἀπὸ τὸ σατανᾶ εἶνε ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ Ναζωραῖος. Μιὰ μέρα μπροστά του ὄλοι καὶ ὄλα, κι αὐτοὶ ἀκόμα οἱ δαίμονες, «*θὰ κάμψουν τὸ γόνυ*» (Φιλιπ. 2,10). **Δόξα σοι, Χριστέ βασιλεῦ αἰώνιε!**

Γι' αὐτὸ **πίστευε** στὴν ὕπαρξι τοῦ Θεοῦ **καὶ μὴ φοβᾶσαι τίποτα**. Οὔτε δαίμονες, οὔτε ἄνθρωποι, οὔτε μάγοι μποροῦν νὰ σὲ βλάψουν. Ἔχεις τὸ Χριστό; πιστεύεις, μετανοεῖς, προσεύχεσαι, κοινωνεῖς; ἄς μαζευτοῦν οἱ διάβολοι κι ἄς βγοῦν στὴ γῆ· ἕνας Χριστιανὸς μὲ τὴν πίστι τοῦ Χριστοῦ θὰ καταδιώξῃ λεγεῶνες δαιμονίων. «*Αὕτη ἐστὶν ἡ νίκη ἢ νικήσασα τὸν κόσμον, ἢ πίστις ἡμῶν*» (Α' Ἰω. 5,4). «*Γνωῦτε, ἔθνη, καὶ ἠττάσθε... ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός*» (Ἠσ. 8,9-10). «*ἠττάσθε*»! δὲν θὰ νικήσουν οἱ δαίμονες, θὰ νικήσῃ ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος· ὄν, παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 719 ²	Κυριακὴ Στ' Ματθαίου (Ματθ. 9,1-8) 12 Ἰουλίου 2026	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Τὸ φοβερώτερο βάρος

«Εἶπε τῷ παραλυτικῷ· Θάρσει, τέκνον· ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου» (Ματθ. 9,2)

Ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο. Ἦθελα, ἂν μπορούσα, τὸ δίδαγμα του νὰ τὸ φυτέψω μέσα σας ὅπως ὁ γεωργὸς φυτεύει τὸ σπόρο στὴ γῆ. Καὶ ἂν αὐτὸ τὸ ἐνιωθε ὁ κόσμος ὅλος, θὰ ἄλλαζε ἢ ὄψι τῆς γῆς. Μὰ ποιό εἶνε αὐτὸ τὸ **δίδαγμα**;

Πρὶν φθάσουμε σ' αὐτό, θὰ σᾶς κάνω ἓνα ἐρώτημα.

Ἀπ' ὅλα τὰ δυστυχήματα ποιό θεωρεῖτε πιὸ μεγάλο; Ἀπ' τὴν ἀπάντησι, ποὺ θὰ δώσετε, θὰ σᾶς ζυγίσω καὶ θὰ καταλάβω ἂν εἴστε Χριστιανοί. Σύμφωνα μὲ τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀγία Γραφή, τὸ φοβερώτερο δυστύχημα **εἶνε ἡ ἁμαρτία**.

Ἦταν κάποτε ἐποχὴ, ποὺ οἱ ἄνθρωποι φοβοῦνταν καὶ τὴν πιὸ μικρὴ ἁμαρτία. Οἱ μάνες ἔλεγαν στὰ παιδιά· Μὴν τὸ κάνεις αὐτό, εἶνε ἁμαρτία! Κ' ἐκεῖνα ἔτρεμαν. Τότε ἡ γῆ ἦταν γεμάτη ἀγγέλους. **Τώρα κανένας φόβος γιὰ τὴν ἁμαρτία**. Ὑποτιμοῦν τὸν κίνδυνο ἀπὸ αὐτήν.

Εἶμαστε στὰ χρόνια ποὺ λέει τὸ βιβλίον τοῦ Ἰώβ, ὅτι ὁ ἄνθρωπος θὰ βρῆται σὲ **ἀναισθησία**. Ὅπως πίνει κανεὶς ἓνα ποτήρι κρύο νερὸ τώρα τὸ καλοκαίρι, ἔτσι σήμερα κάνει τὴν πιὸ φοβερὴ ἁμαρτία. Ἡ ἀδικία, τὰ διαζύγια, οἱ ἐκτρώσεις, ἡ ἀσέβεια, ἡ βλασφημία εἶνε σὰν τὸ κρύο νερὸ τοῦ διαβόλου (βλ. Ἰωβ 15,16). Δὲν εἶνε τίποτε, λένε, ἡ ἁμαρτία... Σὲ τέτοια ἐποχὴ ζοῦμε.

Καὶ ὅμως ἡ ἁμαρτία εἶνε τὸ φοβερώτερο κακὸ ἀπ' ὅλα· κι ἀπ' τὸν καρκίνο, κι ἀπ' τὴν πυρκαγιά, κι ἀπ' τὸ σεισμό, κι ἀπ' τὸ φαρμάκι τῆς κόμπρας... Ὡ καὶ νὰ ἄνοιγαν τὰ μάτια μας καὶ νὰ βλέπαμε!

Θὰ ποῦν μερικοί, ὅτι τὰ λέω ὑπερβολικά. Ὅχι. Δὲν σᾶς εἶπα οὔτε τὸ ἓνα χιλιοστὸ τῆς

πραγματικότητος. Νὰ ἔχα καιρό, θὰ σᾶς ἀνέλυα **πόσα καὶ ποιά κακὰ φέρνει ἡ ἁμαρτία**.

Πρῶτα - πρῶτα χτυπάει τὸ **κορμί** τοῦ ἀνθρώπου. Οἱ γιατροὶ τώρα ἄρχισαν νὰ τὸ καταλαβαίνουν καὶ νὰ τὸ παραδέχονται αὐτό. Κάτι, ποὺ ἀπὸ πολὺ παλιὰ τὸ λέει ὁ Παρακλητικὸς κανόνας· «*Ἀπὸ τῶν πολλῶν μου ἁμαρτιῶν ἀσθενεῖ τὸ σῶμα, ἀσθενεῖ μου καὶ ἡ ψυχή...*».

Ὡ ἡ ἁμαρτία! Εἶνε δύναμι καταστροφῆς, διαφθορᾶς καὶ ἀποσυνθέσεως. Ἀποσυνθέτει ὄχι μόνο καὶ τὸν πιὸ γερὸ ἀνθρώπινο ὄργανισμό, ποὺ μιὰ μέρα θὰ πάη κι αὐτὸς στὸν τάφο, ἀλλὰ καταστρέφει κάτι μεγαλύτερο καὶ πολὺ πιὸ πολύτιμο· καταστρέφει **τὴν ψυχὴ**.

Ἡ ἁμαρτία θολώνει τὸ μυαλὸ τοῦ ἀνθρώπου, χτυπάει τὸ συναίσθημα, μολύνει τὴν καρδιά, παίρνει ψαλίδι καὶ κόβει τὰ νεῦρα τῆς ψυχῆς· τὸ δὲ νεῦρο τῆς ψυχῆς εἶνε **ἡ θέλησις**.

Μὲ ἄρρωστη τὴ θέλησι, ὁ ἄνθρωπος μοιάζει σὰν τὸν παραλυτικὸ, ποὺ μένει ἀκίνητος. Βλέπει τὸ καλὸ μπροστά του, καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ κάνη. Χτυπᾷ ἢ καμπάνα, κι αὐτὸς **δὲν ἔρχεται στὴν ἐκκλησία**. Ἄλλος πάλι, ἐνῶ χτυπᾷ ἢ πρώτη καμπάνα, χτυπᾷ ἢ δευτέρη καὶ ἢ τρίτη καμπάνα, ἔρχεται ἐκεῖ κατὰ τὸ τέλος τῆς θείας λειτουργίας.

Ὅσοι ἀπὸ σᾶς ἔχετε τὴν καλὴ συνήθεια νὰ ἔρχεστε νωρὶς στὴν ἐκκλησία, νὰ εἴστε εὐλογημένοι. Ὅταν ἔρχεστε νωρὶς, ἀκοῦτε καὶ τὸν **Ἐξάψαλμο**, τὰ ἔξι λουλούδια τοῦ οὐρανοῦ, ποὺ εἶνε ἓνα μεγαλεῖο.

Πολλὰ βιβλία διάβασα, ἀλλὰ σὰν τὸν Ἐξάψαλμο δὲν εἶδα. Μακάρι νὰ εἶχα χρόνο νὰ τὸν ἐρμηνεύσω. **Ξέρετε τί νοήματα κρύβει;** Μὴ μοῦ μιλάτε γιὰ ἄλλους ποιητὰς, γιὰ Πίνδαρο, Εὐριπίδη καὶ τοὺς ἄλλους. Πέστε μου γιὰ τὸ

Δαυίδ· γι' αὐτὴ τὴν οὐράνια κιθάρα, γι' αὐτὸ τὸ βιολί, γι' αὐτὸ τὸ ἀηδόνι τῆς Ἐκκλησίας.

Λέει κάπου λοιπὸν στὸν Ἐξάψαλμο· «*Οὐκ ἔστιν εἰρήνη ἐν τοῖς ὀστέοις μου ἀπὸ προσώπου τῶν ἁμαρτιῶν μου. ... ὥσει φορτίον βαρὺ ἐβαρύνθησαν ἐπ' ἐμέ*» (Ψαλμ. 37,4-5). Τί θὰ πῆ αὐτό; «Ὅτι οἱ ἁμαρτίες εἶνε βουνό, φορτίο βαρὺ, πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου, καὶ ὑποφέρω ἀπὸ τὸ βάρος τους. Καὶ τὸ λέει αὐτὸ ὄχι ἕνας ἄσημος, ἀλλὰ ἕνας ἔνδοξος καὶ πλούσιος βασιλιάς, στὸν κολοφῶνα τοῦ μεγαλείου. Ἄναστενάζει ὁ Δαυίδ καὶ φωνάζει· Θεέ μου, ἐλευθέρωσε με ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ἁμαρτίας ποὺ ψυχοπλακώνει τὴν καρδιά μου.

Φορτίο βαρὺ ἡ ἁμαρτία. Μολύβι, ποὺ ἂν τὸ ρίξης στὴ θάλασσα πάει μὲ ὀρμὴ στὸν πάτο.

Ἕνας μεγάλος ζωγράφος ζωγράφησε τὸν ἁμαρτωλὸ σὰν ἀχθοφόρο, σὰν χαμάλη, ποὺ ὁ διάβολος τὸν φόρτωσε φορτίο βαρὺ, καὶ τὸ ἔδεσε πάνω του καλὰ μ' ἕνα συρματοσόχοινο. Μετὰ τὸν ἄφησε. Προχώρα, τοῦ λέει, μὲ τὸ φορτίο· καὶ νὰ δοῦμε ποιὸς θὰ σὲ λύσει.

Προσπαθοῦσε ὁ ταλαίπωρος νὰ λυθῆ. Κουράστηκε. Ποτάμι ἔτρεχε ὁ ἰδρώτας του. Ἐπείσε κάτω, ἀλλὰ **δὲν κατάφερε τίποτε.**

Κάποια στιγμή εἶδε νὰ περνοῦν ἀπὸ μπροστά του οἱ μεγάλοι φιλόσοφοι, ὁ Σωκράτης, ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ Πλάτων, ἄλλα μεγάλα πνεύματα. Σὰς παρακαλῶ πολὺ, τοὺς εἶπε, λύστε με ἀπὸ τὸ φορτίο! Αὐτοὶ ὅμως κάθονταν καὶ φιλοσοφοῦσαν γιὰ τὸ φορτίο. Τὸ ἐξέταζαν, τὸ ἐρευνοῦσαν, τὸ ζύγιζαν, μὰ κανεὶς τους δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ ἀφαιρέσει οὔτε κάτι ἐλάχιστο ἀπὸ τὸ βάρος. Ἦταν ὁ ἄνθρωπος ἀπελπισμένος. Ἄναστενάζε καὶ ἔκλαιγε.

Ἐπὶ τέλους πέρασε κ' ἕνας ἀσκητὴς μὲ τὸ ράβδι του. Αὐτὸς τοῦ εἶπε· Ἄνθρωπέ μου, ἂν θέ'ς νὰ λυτρωθῆς, βλέπεις αὐτὸ τὸ ἀνηφοράκι; Ἀνέβει στὴν κορυφή, καὶ τότε θὰ πέσει ἀπὸ τοὺς ὤμους σου τὸ φορτίο ποὺ ἔχεις. Ὁ ἄνθρωπος πίστεψε στὰ λόγια του. Μπουσουλώντας σιγὰ - σιγὰ ἀνέβηκε στὴν κορυφή. Κ' ἐκεῖ τί εἶδε; Εἶδε τὸν Κύριο ἐσταυρωμένο, ποὺ ἔλαμπε περισσότερο ἀπὸ τὸν ἥλιο. Καὶ ὁ **Ἐσταυρωμένος** τοῦ λέει· «*Δεῦτε πρός με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς*» (Ματθ. 11,28). Καὶ πίστεψε ὁ ἄνθρωπος στὸ Χριστὸ καὶ εἶπε· Σὺ εἶσαι ὁ Σωτῆρας τοῦ κόσμου!

Ἐκείνη τὴ στιγμή ἄγγελοι πέταξαν ἀπὸ τὰ οὐράνια, ἔκοψαν τὰ δεσμὰ καὶ ἐλευθέρωσαν τὸν ἄνθρωπο. Αὐτόματως ἔφυγε ἀπὸ τὴν πλάνη του τὸ φορτίο. Ἀκούστηκαν τότε μου-

σικὲς καὶ ἐμβατήρια οὐράνια. Γιατὶ εἶπε ὁ Χριστός· «*Χαρὰ ἔσται ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπὶ ἐνὶ ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι*» (Λουκ. 15,7).

Ἀδέρφια μου, δὲν εἶνε λόγια αὐτά, δὲν εἶνε ποιήσεις, δὲν εἶνε ζωγραφιά. Εἶνε **μιὰ πραγματικότητα**. Καθένας ἀπὸ μᾶς ἔχει πάνω στοὺς ὤμους του τὶς ἁμαρτίες του. Αὐτὲς εἶνε τὸ μεγαλύτερό μας δυστύχημα, ποὺ ἔχει συνέπειες καὶ πέρα ἀπὸ τὸν τάφο.

Ἀπὸ τὸ Γολγοθᾶ ὁ Χριστὸς μᾶς καλεῖ· **Ἐλᾶτε**, ἁμαρτωλοὶ ὁδοιπόροι τοῦ κόσμου· γυναῖκες καὶ ἄντρες, μικροὶ καὶ μεγάλοι, πλούσιοι καὶ φτωχοί, ἐλᾶτε γιὰ νὰ πάρω ἀπὸ τοὺς ὤμους σας τὸ φορτίο καὶ **νὰ σᾶς ξεκουράσω.**

Δόξα στὸ Χριστό! Αὐτὸς, σὰν τὸν μυθικὸ Ἄτλαντα, σηκώνει τὶς ἁμαρτίες τοῦ κόσμου.

Τὸ φάρμακο κατὰ τῆς ἁμαρτίας εἶνε ἕνα· ἡ ἀκράδαντη **πίστι στὸ Χριστό**. Ποιὰ πίστι; ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε ὄχι ἕνας ἀπλὸς ἄνθρωπος, ἀλλὰ ὁ ἀληθινὸς Θεὸς καὶ Σωτῆρας τοῦ κόσμου.

Κοίταξε τὸ ἅγιο ποτήριο μὲ πίστι. Μιὰ σταγόνα ἀπ' **τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ** καίει τὰ ἁμαρτήματα ὅλου τοῦ κόσμου καὶ μᾶς καθαρίζει ἀπὸ κάθε ἁμαρτία. Αὐτὸ εἶνε τὸ θεμέλιο τῆς πίστεώς μας, αὐτὸ ἡ ἐλπίδα μας.

Εἶπα στὴν ἀρχή, ὅτι ὅλη ἡ εὐαγγελικὴ περικοπὴ ἔχει ἕνα δίδαγμα. Ἀσθενὴς καὶ παράλυτος, ποὺ εἶχε μολύβι τὸ κορμί του, ἀλλὰ καὶ πιὸ μολύβι τὴν ψυχὴ του, ἦταν ὁ παραλυτικὸς τοῦ εὐαγγελίου. Ἐμεῖς βλέπουμε τὸ κορμί του, ὁ Χριστὸς βλέπει τὴν ψυχὴ του. Γι' αὐτὸ δὲν τοῦ λέει πρῶτα τὸ «*Ἐγειρε καὶ περιπάτει*», ἀλλὰ τὸ «*Ἀφένονται σοι αἱ ἁμαρτίαι σου*» (Ματθ. 9,5). Λοιπὸν, **μεγαλύτερη προσοχὴ νὰ ἔχουμε στὴν ψυχὴ ἀπ' ὅ,τι στὸ σῶμα.**

Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ν' ἀνοίξει τὰ μάτια μας καὶ νὰ φυλαχθοῦμε ἀπ' τὸ κεντρί τῆς ἁμαρτίας. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος λέει· «*Ἀποσυγοῦντες τὸ πονηρόν*» (Ρωμ. 12,9), μῖσος δηλαδὴ κατὰ τοῦ κακοῦ. Φεῦγε ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, λέει καὶ ἡ Παλαιὰ Διαθήκη, «*ὡς ἀπὸ προσώπου ὄφως*» (Σ. Σειφ. 21,2), σὰν ἀπὸ φίδι. Κι ὅταν πέφτουμε σὲ ἁμαρτήματα, νὰ τὸ θεωροῦμε μεγάλο δυστύχημα τῆς ζωῆς σας. Ἀλλὰ **νὰ μὴν ἀπελπιστοῦμε.** Διότι φτάνει μιὰ σταγόνα ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ γιὰ νὰ μᾶς ξεπλύνει. Ὁ Χριστὸς, ποὺ δέχτηκε ὅλους τοὺς ἁμαρτωλοὺς, θὰ δεχτῆ κ' ἐμᾶς καὶ θὰ μᾶς πῆ· «*Θάρσει, τέκνον· ἀφένονται σοι αἱ ἁμαρτίαι σου*» (Ματθ. 9,2).

Τῆς ἀφέσεως αὐτῆς εἶθε νὰ τύχουμε ὅλοι ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Σωτῆρι ἡμῶν· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Γ' - Ἔτος ΙΣΤ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 685²

Κυριακὴ Πατέρων Δ' Οἰκ. Συνόδου
19 Ἰουλίου 2026 (1999)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ὑλικὸ καὶ πνευματικὸ φῶς

«Εἶπεν ὁ Κύριος· Ὑμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου» (Ματθ. 5,14)

Τὸ εὐαγγέλιο, ἀγαπητοί μου, σήμερα (βλ. Ματθ. 5,14-19) μιλάει γιὰ τὸ φῶς. Ὑπάρχει ἄλλο πρᾶγμα γλυκύτερο, πιὸ εὐχάριστο ἀπὸ τὸ φῶς; Μᾶς λέει, ὅτι κάθε Χριστιανός, εἴτε μέγας καὶ ἀσπρομάλλης γέρος εἴτε μικρὸ παιδί, πρέπει μέσα στὸν κόσμον νὰ εἶνε φῶς.

Ἀλλὰ τί ἐννοεῖ ὅταν λέει, ὅτι ὁ καθένας μας πρέπει νὰ εἶνε φῶς;

Ὑπάρχουν δύο εἰδῶν φῶτα· τὸ ἓνα φῶς φωτίζει τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ἄλλο φῶς φωτίζει τὴν ψυχὴ του.

Τὸ ἓνα φῶς εἶνε τὸ ὕλικὸ φῶς. Ὅταν γιὰ πρώτη φορά παρουσιάστηκε ὁ ἀνθρωπος πάνω στὴ γῆ, δὲν ὑπῆρχε φῶς. Ὅπου ἔπεφταν κεραυνοὶ κι ἀστροπελέκια καὶ καίγονταν τὰ δέντρα καὶ τὰ χορτάρια, ἔτρεχαν οἱ ἀνθρωποὶ κ' ἔπαιρναν ἀπὸ κεῖ φωτιά καὶ φῶς. Πρῶτο φῶς λοιπὸν ὁ κεραυνός, τὸ ἀστροπελέκι. Ἄλλο φῶς κατόπιν ἦταν τὰ δαδιά. Καὶ μέχρι σήμερα σὲ ἀπομακρυσμένα μέρη χωρικοὶ καὶ βοσκοὶ φωτίζονται μὲ δαδιά. Φῶς ἔπειτα ἔδινε τὸ λάδι, μὲ τὸ ὁποῖο τροφοδοτοῦνται οἱ λυχνίες καὶ καντήλες τῶν ἐκκλησιῶν. Φῶς κατόπιν ἔγινε τὸ πετρέλαιο, ποὺ ἀναβλύζει μέσα ἀπὸ τὰ σπλάχνα τῆς γῆς. Φῶς ἀκόμη ἢ βενζίνη. Καὶ φῶς κατόπιν, ὠραῖο κ' ἐξευγενισμένο, τὸ φῶς τοῦ ἠλεκτρισμοῦ. Μετὰ δὲ ἀπὸ τὸ ἠλεκτρικὸ φῶς στὶς μέρες μας παρουσιάστηκε κ' ἓνα ἄλλο φῶς· αὐτὸ ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴ διάσπασι τοῦ ἀτόμου. Λένε ὅτι, ὅταν ἔσκασε ἢ βόμβα στὴ Χιροσίμα τῆς Ἰαπωνίας, οἱ ἀνθρωποὶ νόμισαν ὅτι ἔσκασε ὁ ἥλιος, ὅτι ἔγινε κομμάτια ὁ ἥλιος· τέτοια λάμψι βγήκε.

Αὐτὰ εἶνε τὰ ὕλικά φῶτα. Ἀλλά, παραπάνω ἀπ' ὅλα αὐτά, ὁ βασιλεὺς τοῦ φωτός, ἡ πηγὴ τοῦ φωτός, εἶνε ὁ ἥλιος. Μὲ τί καίει ὁ ἥλιος; Μὲ λάδι; μὲ πετρέλαιο; μὲ βενζίνη; μὲ κάρβουνο; μὲ πυρηνικὴ ἐνέργεια; Μυστήριον. Τὸ ἀνθρώπινο μάτι δὲν τολμάει οὔτε νὰ κοιτάξει

τὸν ἥλιο. Ὅποιος κοιτάξει τὸν ἥλιο, τυφλώνεται. Μυστήριον λοιπὸν μὲ τί καίει ὁ ἥλιος. Ἄλλ' ἐνῶ εἶνε μυστήριον, εἶνε γεγονός ὅτι σκορπᾷ τὸ φῶς του ἄφθονο στὸν κόσμον. Ὅλες οἱ Δ.Ε.Η., ὄχι μόνο τῆς Ἑλλάδος ἀλλὰ ὅλου τοῦ κόσμου μαζί, δὲν μποροῦν νὰ δώσουν τὸ φῶς ποὺ δίνει ὁ ἥλιος σὲ μιὰ μέρα. Καὶ τὸ πιὸ θαυμαστὸ εἶνε ὅτι, ἐνῶ τῆ Δ.Ε.Η. τὴν πληρώνεις, τῆ Δ.Ε.Η. τοῦ οὐρανοῦ δὲν τὴν πληρώνουμε καθόλου. Δωρεὰν σκορπᾷ τὸ φῶς του ὁ Μεγαλοδύναμος. Καὶ γι' αὐτὸ ἅμα ἀνατέλλει ὁ ἥλιος πρέπει ὅλοι ν' ἀπευθύνουμε εὐχαριστίες στὸ Θεὸ ψάλλοντας· «Δόξα Σοι τῷ δεῖξαντι τὸ φῶς» (Δοξολ.).

Ἄλλ' ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ὕλικὸ φῶς ὑπάρχει καὶ τὸ πνευματικὸ φῶς, τὸ φῶς τῆς ψυχῆς. Ποιὸ εἶν' αὐτό; Εἶνε ἐκεῖνο ποὺ φωτίζει τὸ μυαλὸ νὰ διακρίνη τὴν ἀλήθεια ἀπὸ τὸ ψέμα. Αὐτὸ θερμαίνει τὴν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου, ἠλεκτρίζει καὶ τονώνει τὴ θέλησί του. Τὸ φῶς αὐτὸ εἶνε ἓνα καὶ μόνο, μία ἡ πηγὴ τοῦ πνευματικοῦ φωτός· τὸ φῶς αὐτὸ εἶνε μόνο ὁ Χριστός. Τὸ εἶπε ὁ ἴδιος· «Ἐγὼ εἶμαι τὸ φῶς τοῦ κόσμου» (Ἰω. 8,12). Καὶ εἶνε πράγματι ὁ Χριστὸς τὸ φῶς τοῦ κόσμου, ὅταν σκεφτοῦμε ὅτι ὀλόκληρη ἡ ζωὴ του, ἀπὸ τὴ γέννησί του μέχρι τὴν ἀνάληψί του, ἦταν φῶς. Φῶς ἡ ζωὴ του. Φῶς ἡ διδασκαλία του. Φῶς τὰ θαύματά του. Φῶς τὰ πάθη του. Φῶς ἡ ἀνάστασί του. Φῶς ἡ ἀνάληψί του. Φῶς ὀλόκληρη ἡ ζωὴ του. Φῶς εἶνε ὁ Χριστὸς μας. Καὶ μᾶς φωνάζει· «Δεῦτε πρὸς με», ἐλάτε σ' ἐμένα (Ματθ. 11,28), καὶ «Δεῦτε λάβετε φῶς ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου Φωτός» (τελ. Ἀναστ.).

Δὲν ἀρνούμεθα βέβαια, ὅτι καὶ ἡ ἐπιστήμη μὲ τὴν παιδεία στὰ σχολεῖα καὶ στὰ πανεπιστήμια χαρίζει φῶς. Ἀλλὰ τὸ φῶς αὐτὸ μπροστὰ στὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ εἶνε μικρὸ, εἶνε σὰν δαδὶ μπροστὰ στὸν ἥλιο. Τί εἶνε ἓνα δαδὶ μπροστὰ στὸ φῶς τοῦ ἡλίου; Ἔτσι μικρὰ καὶ ἀσήμαντα εἶνε τὰ φῶτα τῶν ἀνθρώπων. Φῶς πραγματικὸ, αἰώνιον, ἥλιος, εἶνε ὁ Χριστός.

Δύο ήλιους έχουμε. Έναν ήλιο επίγειο, που μᾶς φωτίζει και που μιὰ μέρα θὰ σβήση ὅπως σβήνει τὸ κερί. Ἄλλὰ ὁ ήλιος ὁ ἄλλος, ὁ Χριστός, λέγεται **ἄδυτος ήλιος**· διότι δὲν βασιλεύει ποτέ, δὲν ὑπάρχει γι' αὐτὸν δῦσις. Εἶνε ὁ ἀνέσπερος ήλιος τῶν ψυχῶν, ὁ γλυκὺς ήλιος κάθε ἀνθρωπίνης ψυχῆς.

Ἡλιος ὅμως δὲν εἶνε μόνο ὁ Χριστός. Καὶ **ὅποιος πιστεύει στὸ Χριστό**, γίνεται κι αὐτὸς ἕνας μικρὸς ήλιος, ἕνας μικρὸς ἀστέρας, που φωτίζει. Ἀπόδειξις **οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι**. Τί ἦταν οἱ ἀπόστολοι; Ἀγράμματοι, ἀστοιχείωτοι ἦταν. Καὶ ὅμως, ὅταν πίστεψαν στὸ Χριστό καὶ τὸν ἀκολούθησαν καὶ φωτίστηκαν ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο, τότε αὐτοὶ οἱ ἄσημοι εἶπαν πράγματα, που δὲν μπορούσαν προηγουμένως οὔτε νὰ τὰ σκεφτοῦν. Κι ὁ κόσμος, που τοὺς ἄκουγε, θαύμαζε κ' ἔλεγε· Ποῦ γνωρίζουν αὐτοὶ τέτοια πράγματα, που οὔτε οἱ μεγαλύτεροι φιλόσοφοι τοῦ ἀρχαίου κόσμου ἐγνώριζαν;

Φῶτα ἔγιναν οἱ ἀπόστολοι κοντὰ στὸ Χριστό. Κι ὄχι μόνο οἱ ἀπόστολοι, ἀλλὰ κοντὰ στὸ Χριστό φῶτα ἔγιναν καὶ **οἱ διδάσκαλοι καὶ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας**. Καὶ ἀκριβῶς σήμερα, τὴν ἀγία αὐτὴ ἡμέρα, ἐορτάζουμε τὴν ἐορτὴ τῶν πατέρων που συγκρότησαν τὶς ἐπτὰ Οἰκουμενικὲς Συνόδους. Φῶτα ἦταν. Φῶς π.χ. ἦταν ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος, φῶς ὁ ἅγιος Κύριλλος, φῶς ὁ ἅγιος Νικόλαος, φῶς ὁ ἅγιος Σπυρίδων. Φῶτα μεγάλα, που ἔλαμψαν μέσα στὰ σκότη τῆς πλάνης καὶ τῶν αἱρέσεων.

Ὁ Χριστὸς εἶνε τὸ μεγάλο φῶς, ὁ ήλιος τῆς δικαιοσύνης. Καὶ κοντὰ στὸ Χριστό ἔγιναν φῶτα οἱ ἀπόστολοι, οἱ διδάσκαλοι καὶ πατέρες. Ἄλλὰ καὶ μέχρι σήμερα ὁ Χριστὸς φωτίζει μὲ τὸ φῶς τὸ ἄδυτο. Καὶ σήμερα, κοντὰ στὸ Χριστό, μπορούμε καὶ πρέπει **νὰ γίνουμε κ' ἐμεῖς φῶτα**, φῶτα πνευματικά. Φῶς, λόγου χάριν, εἶνε ὁ πατέρας ἐκεῖνος, που μὲ τὸ λόγο καὶ τὸ παράδειγμά του δείχνει τὸ σωστὸ δρόμο στὰ παιδιὰ του. Μπορεῖ ὁ πατέρας νὰ μὴν εἶνε ἐπιστήμονας καὶ μορφωμένος, μπορεῖ νὰ εἶνε ἕνας ἀπλὸς ἄνθρωπος. Ἐὰν ὅμως ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔχη φωτισμὸ Θεοῦ, ἐὰν φωτίζεται ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο, τότε μέσ' στὸ σπίτι του εἶνε φῶς, φῶς που φωτίζει ὅλη τὴν οἰκογένεια. Εὐτυχισμένα τὰ παιδιὰ που ἔχουν τέτοιους γονεῖς, καὶ δυστυχισμένα τὰ παιδιὰ που ἔχουν γονεῖς ἐπιστήμονες μὲν ἀλλὰ ἀθέους καὶ ἀπίστους· διότι αὐτοί, παρ' ὅλα τὰ «φῶτα» τους, ζοῦν στὸ σκοτάδι.

Φῶς λοιπὸν **ὁ ἄντρας** που ἀγαπάει τὰ παιδιὰ του, φῶς ὁ πιστὸς οἰκογενειάρχης. Φῶς ἢ

γυναίκα ἢ πιστὴ καὶ φιλόστοργη. Φῶς **ὁ δάσκαλος** μέσ' στὸ σχολεῖο του, που μὲ τὸ παράδειγμα καὶ τὴ διδασκαλία του ὀδηγεῖ τὰ παιδιὰ στὸ δρόμο τῆς ἀλήθειας καὶ τῆς ἐπιστήμης. Φῶς πρὸ παντὸς **ὁ παπᾶς**· μέσα στὴν ἐνορία ὁ εὐλαβὴς παπᾶς εἶνε φῶς που φωτίζει τοὺς ἀνθρώπους στὸ δρόμο τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀγιότητος.

Φῶς ὅμως πρέπει νὰ εἶνε καὶ **τὰ παιδιὰ**. Ὅσα παιδιὰ ἀκοῦτε αὐτὰ τὰ λόγια, ὅσα παιδιὰ πιστεύετε στὸ Χριστό καὶ παρακολουθεῖτε μαθήματα χριστιανικά, τώρα που τὰ σχολεῖα ἔχουν κατακλυσθῆ ἀπὸ διδασκαλίες ἀντιθρησκευτικὲς καὶ ἀντεθνικὲς, ἀπὸ διδασκαλίες τοῦ σκότους, τώρα ἐσεῖς νὰ κρατήσετε τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ. Νὰ εἶστε φῶς. Καὶ ἕνας μαθητὴς στὸ κάθε σχολεῖο φτάνει. Δώστε μου παιδιὰ ζωντανά, ὄχι νεκρά! Κι ὅπως ἕνας ήλιος φτάνει νὰ φωτίση ὁλόκληρο τὸν κόσμο, ἔτσι καὶ ἕνα παιδὶ που πιστεύει στὸ Χριστό μπορεῖ νὰ φωτίση ὅλο τὸ σχολεῖο. Τὸ ἀπέδειξαν αὐτὸ οἱ πατέρες καὶ διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας. Δώστε μου λοιπὸν ἕνα ζωντανὸ παιδί, ὄχι παιδί που ντρέπεται νὰ κἀνῃ τὸ σταυρό του καὶ νὰ ὁμολογήσῃ τὸ Χριστό, ἀλλὰ παιδί που ν' ἀγαπᾶ τὸ Χριστό παραπάνω ἀπὸ τὴ μάνα καὶ τὸν πατέρα του, παραπάνω ἀπ' ὅλα· καὶ τότε τὸ ἕνα αὐτὸ τὸ παιδί θὰ εἶνε σὰν ήλιος μέσ' στὸ σχολεῖο. Ἐχουμε παραδείγματα, που πολλὰ παιδιὰ ἔμειναν μόνα, τὰ ὕβρισαν οἱ δάσκαλοι, τὰ περιέπαιξαν οἱ συμμαθηταί, τὰ εἰρωνεύτηκαν ὄλοι, ἀλλ' αὐτὰ ἔλαμψαν μέσα στὴν κοινωνία.

Μὴν περιμένετε λοιπὸν, καλὰ μου παιδιὰ, νὰ γίνετε μεγάλοι. Ἀπὸ τώρα, μέσα στὸ σχολεῖο καὶ τὴν τάξι σας, ὅταν ἀκούγεται ἀπιστία καὶ ἀθεΐα, μὲ θάρρος νὰ ὁμολογήτε τὴν πίστι σας. Ὅταν ὁ καθηγητὴς διδάσκη ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ, ἐσὺ μὴ δειλιάζεις· νὰ ὁμολογήσῃς, νὰ διαμαρτύρησαι, νὰ διαφωτίζῃς. Τότε θὰ εἶσαι φῶς. **Κι ἂν ἔρθῃ ὥρα καὶ μείνης μόνος**, παιδί μου, καὶ τότε **μὴ φοβηθῆς**. Ἄν κρατᾶς τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ, μὴ φοβᾶσαι. Καὶ ἕνας φτάνει! Δὲν θὰ νικήσουν τὰ νούμερα. Θὰ νικήσουν οἱ λίγοι, αὐτοὶ που πιστεύουν, ὅσοι ἔχουν μέσ' στὴν καρδιά τους τὴν πίστι τῶν δώδεκα ἀποστόλων, ὅσοι ἔχουν στὴν καρδιά τους τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ.

Δυστυχῶς σήμερα, ὅπου νὰ πᾶμε, τὸ σκοτάδι ἀπλώνεται κ' οἱ ἄνθρωποι δὲν βλέπουν που βαδίζουν. Σήμερα λοιπὸν, **«ὄσοι πιστοί»** (θ. Λεῖτ.), **γίνετε φῶτα**. Καὶ τότε θὰ πραγματοποιηθῆ σὲ σᾶς ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ· **«Ὑμεῖς ἐστε (=σεῖς εἶστε) τὸ φῶς τοῦ κόσμου»** (Ματθ. 5,14).

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΘ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1766

Κυριακὴ Η' Ματθαίου (Μαθ. 14,14-22)
29 Ἰουλίου 2012

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ἡ ἔρημος περιβόλι τοῦ Χριστοῦ

«Ἐρημός ἐστιν ὁ τόπος καὶ ἡ ὥρα ἤδη παρήλθεν» (Μαθ. 14,15)

Ηταν ἐρημιά κ' ἡ ὥρα εἶχε περάσει, λέει τὸ εὐαγγέλιο. Ἀρχίζω, ἀγαπητοί μου, μὲ μιὰ ὑπόθεση. Πέστε, ὅτι ἐκεῖ πού μένετε παρουσιάζεται κάποιος καὶ φωνάζει, ὅτι πρέπει, μέσα σὲ μιὰ ὥρα, ν' ἀδειάσουν σπίτια καὶ καταστήματα, νὰ φύγουν ὄλοι, νὰ πᾶνε ἔξω στὰ βουνὰ καὶ νὰ κατοικήσουν σὲ σπηλιές. Ὅποιος τὸν ἀκούσῃ θὰ πῆ πὼς τρελλάθηκε. Ποιὸς ἀφήνει τὸ σπίτι του νὰ πάῃ στὴν ἐρημιά; Καὶ ὅμως τὴν παράξενη φωνὴ «**Ἀδειάστε τὶς πόλεις** καὶ κατοικήστε σὲ σπηλιές» θὰ τὴν ἀκούσουμε. Εἶνε γραμμένο στὴν Ἀποκάλυψη. Θὰ ἔρθῃ, λέει, μέρα πού οἱ ἄνθρωποι θὰ λένε στὰ βουνὰ καὶ τὶς σπηλιές: «Ἀνοῖξτε τὰ σπλάχνα σας καὶ σκεπάστε μας ἀπ' τὴν ὀργὴ τοῦ Θεοῦ πού ἔρχεται» (βλ. Ἀπ. 6,15-17).

Ἄλλ' ἐγὼ δὲν θέλω νὰ σᾶς φοβίσω μὲ εἰκόνες τῆς ἱερᾶς Ἀποκαλύψεως. Θέλω νὰ σᾶς καλέσω νὰ βγοῦμε σὲ μιὰ ἄλλη ἔρημο διαφορετικὴ: ἔρημο ὅπου φύτρωσαν λουλούδια ἀγιότητος, ἔζησαν ἅγιοι ἀσκηταὶ ὅπως ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος, ἡ ὁσία Μαρία ἡ Αἰγυπτία καὶ τόσοι ἄλλοι. Ἐκεῖ **μᾶς καλεῖ σήμερα τὸ εὐαγγέλιο**. «Ἐρημός ἐστιν ὁ τόπος», λέει (Μαθ. 14,15)

Νὰ πᾶμε στὴν ἔρημο λοιπόν. Μὰ δὲν ὑπάρχει φόβος ἐκεῖ ἀπὸ θηρία καὶ φίδια; Μὴν τὰ φοβᾶστε αὐτά. Τὰ ἐπικίνδυνα θηρία εἶνε στὶς πόλεις: δὲν ὑπάρχει ἀγριώτερο θεριὸ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο. Λέει κάπου ἡ ἀγία Γραφή: «Προτιμότερο ὁ ἄντρας νὰ κάθεται στὴν ἐρημιά μὲ τὰ ἄγρια θηρία, παρὰ νὰ συμβιώνῃ μέσα σ' ἓνα παλάτι μὲ μιὰ γυναῖκα γλωσσοῦ κ' ἐριστικῆ» (Παρ. 21,19). **Ἐλάτε στὴν ἔρημο** λοιπόν, ν' ἀναπνεύσουμε ἀέρα καθαρὸ πού μοσχοβολαεὶ ἀγιωσύνη, ἐκεῖ πού ἔζησε ὁ Ἥλιος ὁ Θεοσβίτης καὶ τόσοι ἅγιοι. Ἐλάτε στὴν ἔρημο, γιατί ἐκεῖ εἶνε ὁ Χριστός.

Ὁ Χριστὸς στὴν ἐρημιά; Μὰ ἐμεῖς ξέρουμε ὅτι ἐκεῖνος ἦταν κοινωνικός, γύριζε τὰ χωριά κηρύττοντας: πὼς τώρα εἶνε στὴν ἐρημιά; τί συνέβη; Ἄν ἔχετε περιέργεια, διαβάστε τὸ εὐαγγέλιο λίγο πιὸ πάνω ἀπὸ τὴ σημερινὴ περικο-

πή: θὰ δῆτε ὅτι στάζει αἷμα (βλ. Μαθ. 14,1-13). Ἄκουσε, λέει, ὁ Χριστὸς ὅτι **στὴν πόλι ἔγινε φονικό**, ὅτι ἔνα θηρίο καὶ δυὸ ὄχιές, ὁ Ἡρώδης καὶ ἡ Ἡρωδιάδα μὲ τὴ Σαλώμη, σκότωσαν τὸν Ἰωάννη τὸ Βαπτιστή (πού τιμοῦμε στὶς 29 Αὐγούστου). Κι ὅταν τὸ ἔμαθε, δὲν τοῦ ἔκανε καρδιὰ νὰ μείνῃ πιά στὴν πόλι: βγῆκε στὴν ἔρημο μακριὰ ἀπ' τὸν κόσμο.

Ἐλάτε λοιπόν στὴν ἔρημο καὶ **μὴ φοβᾶστε**. Κοντὰ στὸ Χριστὸ κι ὁ λύκος γίνεται ἀρνὶ καὶ τὸ κοράκι περιστέρι, κι ὁ πιὸ ἀμαρτωλὸς δηλαδὴ γίνεται ἅγιος. Κοντὰ στὸ Χριστὸ ἡ ἔρημος γίνεται περιβόλι κ' οἱ πέτρες πετοῦν ῥόδα. Δὲν εἶνε ψέμα: ὅταν εἶνε κοντά σου ὁ Χριστὸς καὶ ἡ ἔρημος εἶνε γεμάτη χάρι, ἐνῶ ὅταν δὲν εἶνε ὁ Χριστὸς κοντά σου τὰ πάντα εἶνε ἔρημα.

Στὴν ἐρημιά λοιπόν ὁ Χριστὸς. Καὶ τί βλέπω; κόσμος ἀφήνει τὶς πόλεις καὶ βαδίζει πρὸς τὰ ἑκεῖ. Τί θέλουν; **Τοὺς ἔλειψε**, δὲν ἀντέχουν μακριὰ του. Διότι –τὸ τονίζω– χωριὸ ἢ σπίτι πού δὲν ἔχει τὸ Χριστὸ εἶνε κατὰρα καὶ κόλασι, ἐνῶ μιὰ ἔρημος πού ἔχει τὸ Χριστὸ εἶνε παράδεισος.

Ζητοῦν τὸ Χριστὸ οἱ ἄρρωστοι, μὰ τὸν ζητοῦν καὶ οἱ γεροῖ: θέλουν νὰ τὸν δοῦν καὶ ν' ἀκούσουν τὰ λόγια του. **Ἦ τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ!** Δὲν ξανακούστηκαν. Τὰ ἄκουγαν φτωχοὶ καὶ γίνονταν πλούσιοι, ἄρρωστοι καὶ γίνονταν καλά, ἀπελπισμένοι κ' ἔπαιρναν ἐλπίδα, ἀμαρτωλοὶ καὶ μετανουοῦσαν: τ' ἀκούει ὁ διάβολος κι ἀφρίζει, τ' ἀκοῦν οἱ ἄγγελοι καὶ πανηγυρίζουν. Γι' αὐτὰ τὰ λόγια βγῆκαν οἱ ἄνθρωποι στὴν ἔρημο. Καὶ τ' ἄκουγαν ὅπως τὸ σφουγγάρι ρουφάει τὸ νερό. Ἄκουγαν ὄχι λίγα λεπτά, ἀλλὰ ὥρες ὀλόκληρες. Ἀπὸ τὸ πρῶι, ἔγινε μεσημέρι, ξέχασαν τὸν ὕπνο, τὸ φαγητό, τὴν κούρασι: βράδιαζε πιά, πλησίαζε ἡ ὥρα νὰ βασιλέψῃ ὁ ἥλιος, κι αὐτοὶ κρέμονταν ἀπ' τὰ χεῖλη του.

Ὁ Χριστὸς, πού ἔβλεπε τὴν προθυμία τους γιὰ λόγῳ Θεοῦ, δὲν τοὺς ξέχασε. Ξέρει πὼς εἶνε νηστικοί, πὼς εἶνε ἄνθρωποι μὲ στομάχι

καὶ ὑλικὲς ἀνάγκες, καὶ **τοὺς βράβευσε**. Πῆρε πέντε κρίθινα ψωμιὰ καὶ δύο ψάρια – ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, δικαίωμά τους· ἐμεῖς πιστεύουμε στὰ παντοδύναμα λόγια του–, τὰ εὐλόγησε, καὶ τὰ χέρια του ἔγιναν βρύση. «*Καὶ ἔφαγον πάντες καὶ ἐχορτάσθησαν*» (Ματθ. 14,20). Ἦταν πέντε χιλιάδες ἄντρες καὶ τριπλάσια γυναϊκόπαιδα.

Μὰ πῶς γίνεται;... ρωτᾶει ἡ ἀπιστία. Ἐδῶ παίρνεις ἓνα κουκούτσι, τὸ ρίχνεις στὴ γῆ, σπίζει, κι ἀπ' αὐτὸ βγαίνει ὀλόκληρο δέντρο κι ὀλόκληρο δάσος καὶ γεμίζει ἡ λαχαναγορά. Αὐτὸς ποὺ ἔφτειαξε τὸ σπόρο καὶ τοῦ ἔδωσε τέτοια μυστηριώδη δύναμι, εἶνε ὁ ἴδιος ποὺ ἐκεῖ στὴν ἔρημο ἔκανε τὰ χέρια του βρύσι καὶ χόρτασε τὸ πλῆθος. Ὡ Χριστέ, τί δύναμι ἔχεις!

* * *

Ἀκούγοντας κανεὶς αὐτὰ θὰ ἔλεγε· **Πόσο θὰ ἤθελα νὰ ζήσω κ' ἐγὼ στὰ χρόνια τοῦ Χριστοῦ**, νὰ ἦμουν κοντά του, νὰ τὸν ἔβλεπα!... Ἐχεις λοιπὸν πόθο νὰ δῆς τὸ Χριστό; Κοντά μας εἶνε, πολὺ κοντά μας. Τὴν ὥρα ποὺ ἡ καμπάνα χτυπάει τὸ πρωὶ τῆς Κυριακῆς, ὁ ἦχος τῆς εἶνε ἡ φωνὴ τοῦ Χριστοῦ. Τὴν ὥρα ποὺ ὁ παπᾶς – ἄς εἶνε καὶ ὁ πιὸ ἀμαρτωλός– φόρεσε τὸ πετραχήλι, ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη ἔγινε βρύση ποὺ προχέει τὰ ἐλέη τοῦ Θεοῦ, ὑλικά καὶ πνευματικά. Ὅποιος πιστεύει! ὅποιος δὲν πιστεύει, ἄς μὴν πατήση ποτέ στὴν ἐκκλησιά. «*Ὅσοι πιστοί*». Τὴν ὥρα ποὺ ὁ παπᾶς μὲ τὸ πετραχήλι παίρνει τὸ παιδί καὶ τὸ βυθίζει στὴν κολυμβήθρα «*εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος*», τὸ νερὸ ἐκεῖνο εἶνε Ἰορδάνης ποταμὸς καὶ τὸ παιδί βγαίνει ἄγγελος. Τὴν ὥρα ποὺ ὁ παπᾶς μὲ τὸ πετραχήλι περνᾶει τὰ δαχτυλίδια καὶ στεφανώνει τὸ νέο καὶ τὴ νέα, ἐκείνη τὴν ὥρα γίνεται ὁ ἴδιος Χριστός, ὅπως ἦταν στὴν Κανὰ κ' εὐλόγησε τὸ ἀντρόγυνο. Καὶ τὴν ὥρα ποὺ φορώντας τὰ ἄμφιά του ὁ παπᾶς σηκώνει τὸ Εὐαγγέλιο καὶ λέει «*Εὐλογημένη ἡ βασιλεία τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος...*», τὴν ὥρα ποὺ διαβάζεται ὁ Ἀπόστολος καὶ τὸ Εὐαγγέλιο, τὴν ὥρα ποὺ ὁ κήρυκας κηρύττει, εἶνε ἐκεῖ ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. Μὰ δὲ σᾶς εἶπα τίποτα. Ἀπ' ὅλες αὐτὲς τίς στιγμές, ὑπάρχει μία στιγμή στὴ θεία λειτουργία, ποὺ ὅποιος πιστεύει δὲν πατάει πιά στὴ γῆ, εἶνε ἔξω ἀπὸ τίς αἰσθήσεις, ἔξω ἀπὸ τὸν ὑλικὸ κόσμο. Τὴν ὥρα αὐτῆ, ποὺ ἂν δὲν τὴ νιώθουμε δὲν εἴμαστε Χριστιανοί, ὁ παπᾶς λέει «*Λάβετε φάγετε...*», «*Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες...*», «*Τὰ σὰ ἐκ τῶν σῶν σοὶ προσφέρομεν...*», κι ὁ ψάλτης «*Σὲ ὑμνοῦμεν, σὲ εὐλογοῦμεν, σοὶ εὐχαριστοῦμεν, Κύριε...*» (Ματθ. 26,26-27· θ. Λεϊτ.). Τότε πρέπει ὅλοι

νὰ ἔνε γονατιστοί. Τὴν ὥρα ἐκείνη γίνεται θαῦμα. Ὁ Χριστὸς στὴν ἔρημο πῆρε τὸ κριθαρένιο ψωμί καὶ τὸ πολλαπλασίασε· ἐδῶ κάνει κάτι ἀνώτερο, κατεβαίνει ὁ ἴδιος καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο πάνω στὴν ἁγία τράπεζα – ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, ἐμεῖς πιστεύουμε–, καὶ ὁ ἴδιος ἐκεῖνος ποὺ εὐλογεῖ τοὺς σπόρους στὰ χωράφια, ὁ ἴδιος ἐκεῖνος ποὺ εὐλογεῖ στὴ θάλασσα τὰ ψάρια, ὁ ἴδιος ἐκεῖνος ποὺ γέμισε τὸν κόσμο θαύματα, ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς ὁ παντοδύναμος εἶνε πάνω στὴν ἁγία τράπεζα. «*Οὗ γὰρ εἶσι δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ἕμὸν ὄνομα, ἐκεῖ εἶμι ἐν μέσῳ αὐτῶν*» (Ματθ. 18,20). Ὁ ἄρτος ἐκεῖνος δὲν εἶνε πλέον ψωμί ἀλλὰ εἶνε τὸ σῶμα του, καὶ ὁ οἶνος ἐκεῖνος δὲν εἶνε πλέον κρασί ἀλλὰ εἶνε τὸ αἷμα του ποὺ ἔτρεξε στὸ σταυρό.

Ὡ ἀδελφοί μου, τί πίστι εἶν' αὐτῆ, τί θρησκεία ἔχουμε! Ἀλλὰ γίναμε τυφλοί, κουφοί, ἀναίσθητοι. Συνεπῶς δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ πᾶς οὔτε στὴν ἔρημο οὔτε ἀλλοῦ· ἐδῶ στὴν ἐκκλησία μας εἶνε καὶ ὁ Ἰορδάνης καὶ ὁ Γολγοθᾶς καὶ τὰ πάντα· «*πνεῦμα ὁ Θεός, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν*» (Ἰω. 4,24). Ἐδῶ εἶνε καὶ Βηθλεὲμ καὶ Ναζαρέτ καὶ Ἱεροσόλυμα, **ἐδῶ εἶνε ὁ παράδεισος**.

* * *

Στὶς 24 Αὐγούστου ἐορτάζει ὁ **ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός**, ποὺ προφήτευσε πολλὰ γιὰ τὴν ἐποχὴ μας. Ἐκεῖνος εἶπε, ὅτι θὰ ἔρθουν ἡμέρες ποὺ θ' ἀδειάσουν οἱ ἐκκλησιᾶς τοῦ Χριστοῦ, κι ὅταν ἀδειάσουν οἱ ἐκκλησιᾶς τότε θὰ γεμίσουν οἱ φυλακές. Ἐ, ἄδειασαν οἱ ἐκκλησιᾶς καὶ γέμισαν οἱ φυλακές...

Σὲ τέτοια ἐποχὴ, «*ὄσοι πιστοί*» **ἄς μετανοήσουμε**. Χτυπάει ἡ καμπάνα; φτερὰ στὰ πόδια! Δὲν ἀκοῦμε, κλείσαμε τ' αὐτιά μας; Ποῦ μιλάω; σὲ βράχια, σὲ πέτρες, σὲ βουνὰ μιλάω; Ὡ Χριστέ, δῶσε ἔλεος στὸν κόσμο! Ἄν δὲν μετανοήσουμε, ἀδελφοί μου, καὶ δὲν πέσουμε ὅλοι, ἀπὸ τὸ βασιλιᾶ μέχρι τὸν τελευταῖο, κι ἀπὸ τὸν πατριάρχη μέχρι τὸ διᾶκο καὶ τὸν καλόγηρο, κι ἀπὸ τὸν πλούσιο μέχρι τὸ ζητιάνο, κι ἀπὸ τὸν ἀριστερὸ μέχρι τὸ δεξιό, ἂν δὲν πέσουμε ὅλοι μπροστὰ στὸν Ἐσταυρωμένο καὶ δὲν κλάψουμε, θὰ δῆτε. Ἄν δὲν ἔχουμε τὴν εὐλογία τοῦ Χριστοῦ μας, τότε καὶ τὰ ποτάμια θὰ στερέψουν – θὰ σπέρνουμε καὶ δὲ θὰ θερίζουμε, καὶ τὰ δέντρα θὰ ξεραθοῦνε, καὶ ἡ γῆ θὰ γίνῃ πέτρα, καὶ οἱ πέτρες ποὺ πατοῦμε θὰ γίνουν φίδια νὰ μᾶς φᾶνε. Ἀδελφοί μου, ἄς μετανοήσουμε, ἄς ἐπιστρέψουμε ἄντρες - γυναῖκες - παιδιὰ στὸ Χριστό· ὄν, παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**